

Dnevnik Bosanskog Lovca na Prikaze Vol. 1

Sad sam zamalo zakasnio da odem da istrijem demone iz jedne uklete kuće. Mislim, nemam na šta zakasnit, al sam reko Muteveliji da ću završit do jacije, a Bogami ostalo još petnes minuta do ezana. Na brzinu sam strpo sumnjivog donera od juče u usta, strčo do kola, sjeo i nagario.

Moro sam proletit kroz par crvenih, al haj svaliću kaznu na rođaka da je vozio pa će njemu letit vozačka. Uglavnom, stigo sam pred imanje neđe na brdu na Majeveci, i mogu vam reć baš je onako sablasno s maglom koja se diže oko kuće i vidim da ima neka rijeka koja prolazi direkt kroz plac.

Haj odem okolo da vidim imal kakvog mostića, i naravno da ga nema. Et kako ću vako u odjeći preplivat, nemam vremena. Al sreća naiđem na nekakvog čojka stoji pored splava.

Kaem selam, on nešto trzne glavom više nemoj selama ljudino i haj. Pitam morel se preć preko, on vikne more penji se. I tako se mi otisli, vidim ja nije sve uđure. Oči plutaju po vodi. Al naviko sam. Viče on meni ako hoš da prođeš do kraja moraš mi odgovorit na jedno pitanje. Kakvo sad pitanje, nisam spreman da odgovaram. Kae on moraš.

U ovom poslu ima mnogo udaranja sa izobličenim stvorovima, duhovima, karakondžulama raznim al znate kako - kase insan navikne onda mu sve postane svejedno.

Dok sam uvrto šiju jednom trulom keru kojem se vidi po lobanje kontam kako bi sjeo pleh hurmašica dobro. I prije nego što pitate, imam utoku (punu specijalnih metaka što mi je Mutevelija napravio) i čakiju rahmetli djeda. Samo ne moram još ništa potezat mogu, ih na šake uzet.

Al vidoh ja kolko je sati (des do sedam, ima sat na zidu) kad pred mene izađe mrcina, ima dvije glave i vuče nekakvu toljagu. Izgleda mi ko Fehim, haman je do čehre. Ima tu nekakvu facu. Face. Brzopoteznim pucanjem, ukokam Fehima s dvije glave i trčim dalje.

Najgore je vako kad te kuća krene zafrkavat, ne znaš jesi pošo il si došo, prolazim triput kroz isti hodnik. Dosad su sva vrata bila smeđa, al peti put izlazim u isti hodnik i vidim crvena vrata.

Logično kroz njih ću.

Uletim, kad u sobi se neke vampirice (sve im ispalo da izivinete - to me vazdan nerviralo, jel one vako gole hodaju kad nema nikog il samo kad im dođe neko u goste) elastično uvijaju. Jedna mi dotače rame kae haj vam da ti pokažem pravo uživanje. Kaem ja neka te bona, uživanje je kad zameziš dobre suhovine što si kupio na pjaci iza Srebrenika. Crveno, mehko ko duša, a slano Bože. Ona zasikta na me, a ja euzubismilu i puhnem na nju, a ona se izmače ko da sam je štanglom marno po glavi.

Nekako se iskoprcam odatle nastavim dalje. One sikću, rekoh do sutra vi tako mačke, nemam ja vremena za vas.

Sad sam u plavoj sobi. Ima neka glava lebdi. Gleda ona mene gledam ja nju.

Kase joj oko krenu topit curit niz obraz, vala moro sam povratit. Nemereš nekad, bude gadno. Haj udarim tu glavu po čelu drškom od noža ona padne u onu lokvu od očne tekućine, i krenem dalje. Eno stepenica nekakvih.

Gor na spratu ima zapaljen kamin i u fotelji sjedi nekakav lola, kosa mu duga do sisa. Kaem opet selam. On se savio ko turska sablja. Oklen ti ovdi, pitam ja njeg. On krenu režat na mene.

Stani bolan nisam seto da te razumim, fino ko insan pričaj. Primirio se, govori mi da je tu došo iz Lukavca. Otkud iz Lukavca ovdi u Tuzli, bajg more se disat jel to. Viče on nije, došo tu u pradjedovu kuću što su mu neki ljudi uzeli davne 1894. pa on sad ko nešto zauzeo to puše se njegovo. Će su ljudi odavde, pitam. On meni veli pojo ih kad je došo nekidan. Nemere tako nisu ljudi za pojes i popit, to sjedneš i promuhabetiš koju ako ne ide moreš se i pobit šnjima.

On meni prstom na čošak kad tam kosti naslagane jedna na drugu i ja šta ću pištolj i u njeg. Al brzo govno, okvir ispucuo u stolicu. Valja sad s nožem. Gambamo se mi tako koju minutu, i on meni laktom izbije nož iz ruke i posiječe me po prsima pa me nogom nabije u one košćure.

Niste života živili dok se ne potučete sa ovim nemrtvim budalama koristeći zašiljenu bedrenu kost od nekog sirotana kad vam kažem. On skok ja ubod on skok ja ubod on skok.

E neš više majčin sine i ja udahnem duboko i frljaknem onu kost direkt njem u prsa. Pade on, krklja, umire.

Priđem i velim mu saš vidit kako je kad ti se neko naklati na kosti i pritsnem onu kost što mu viri iz prsa proburazim ga skroz. Pretvori se u prašinu nestade, i tako čitava kuća krene da se urušava, ja šta ću moradoh naglavačke kroz prozor. Sva sreća padoh na nekakvo grmlje, malo se ogrebo, a od kuće ne osta ništa.

Dolazim kući, taman sjeo da upalim kakvu tekmu malo da dođem sebi kad zvoni telefon. Halo šta je, velim otresito.

Viče komšinica eno mali Sudo opet na mrvama spavo uzvero se na plafon i pjeni. Jesam ti reko stoput dosad da ne jede sendviče u krevetu, a ti njem opet pustila, ja režim. Kae bila na poslu. Odhuknem. I šta ću, ugasim televizor, uzmem kakvog gajtana da mogu vezat hajvana i put pod noge.

Pišem vam kase vratim.